ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PHILIPPE LÉGER
της 17ης Οκτωβρίου 1996 *

1. Το High Court, Queen's Bench Division, London, έχει υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την εκτίμηση του κύρους δύο διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 [1].

Το νομοθετικό πλαίσιο της υποθέσεως

2. Κατ' εφαρμογή των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει η Κοινότητα στο πλαίσιο της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (στο εξής: ΓΣΔΕ), το Συμβούλιο άνοιξε, με τον κανονισμό (ΕΚ) 130/94 [2], για το 1994, κοινοτική δασμολογική ποσόστωση 53 000 τόνων, όσον αφορά ορισμένα κατεψυγμένα βόεια κρέατα. Στην Επιτροπή άφησε τη μέριμνα του καθορισμού των λεπτομερειών εφαρμογής, σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 [3], πράγμα που συνεπάγεται διαβούλευση με την επιτροπή διαχειρίσεως του βοείου κρέατος.

3. Επί των προϊόντων που εισάγονταν στην Κοινότητα, στο πλαίσιο αυτής της δασμολογικής ποσοστώσεως, ετύγχανε εφαρμογής δασμός του Κοινού Δασμολογίου μειωμένος κατά 20 %, ενώ η εισφορά εισαγωγής ήταν μηδενική [4].

4. Η δασμολογική ποσόστωση διαιρείται σε δύο μέρη (στο εξής αναφερόμενα, αντιστοίχως, ως «ποσόστωση παραδοσιακών εμπορευομένων» και ως «ποσόστωση λοιπών εμπορευομένων»):

— 42 400 τόνοι (δηλαδή 80 %) για τους «παραδοσιακούς εμπορευομένους» και

— 10 600 τόνοι (δηλαδή 20 %) για τους «λοιπούς εμπορευομένους» [5].

5. Ως παραδοσιακοί εμπορευόμενοι προσδιορίζονται στο άρθρο 2, στοιχείο α', του κανονισμού 130/94 εκείνοι οι οποίοι έχουν πραγματοποιήσει, κατά τη διάρκεια των

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Κανονισμός της Επιτροπής της 31ης Ιανουαρίου 1994 περί των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου όσον αφορά το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 (ΕΕ L 27, σ. 46).

2 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 24ης Ιανουαρίου 1994 για το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης για το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 (1994) (ΕΕ L 22, σ. 3).

3 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1968 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72).

4 — Άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 130/94.

5 — Άρθρο 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 130/94.

τριών τελευταίων ετών, εισαγωγές στην Κοινότητα στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως. Ως λοιποί εμπορευόμενοι προσδιορίζονται στο άρθρο 2, στοιχείο β', του κανονισμού 130/94 εκείνοι οι οποίοι, όσον αφορά μια ελαχίστη ποσότητα κατά τη διάρκεια συγκεκριμένης περιόδου, μπορούν να αποδείξουν τη δραστηριότητά τους στον τομέα του εμπορίου με τρίτες χώρες βοείου κρέατος εκτός εκείνου που αποτελεί το αντικείμενο του εν λόγω καθεστώτος εισαγωγών ή εργασιών εμπορίου ενεργητικής ή παθητικής τελειοποίησης.

6. Καμιά διάταξη δεν απαγορεύει σε έναν παραδοσιακό εμπορευόμενο να συμμετάσχει και στην κατανομή της ποσοστώσεως που επιφυλάσσεται στους λοιπούς εμπορευομένους εφόσον ο εν λόγω εμπορευόμενος πληροί τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας που προβλέπονται για τους τελευταίους.

7. Σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού 130/94, η Επιτροπή έχει επιφορτισθεί με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού προσδιορίζοντας, ειδικότερα, την ελαχίστη ποσότητα και την περίοδο αναφοράς για την οποία γίνεται μνεία στο άρθρο 2, στοιχείο β', του κανονισμού 130/94.

8. Το έργο αυτό έφερε σε πέρας η Επιτροπή με τον κανονισμό 214/94. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού καθορίζει τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας των λοιπών εμπορευομένων. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι εναλλακτικές. Κάθε αιτών εμπορευόμενος οφείλει να αποδείξει είτε ότι εισήγαγε ποσότητα βοείου κρέατος ίση τουλάχιστον με 50 τόνους το 1992 και 80 τόνους το 1993 είτε ότι εξήγαγε ποσότητα βοείου κρέατος ίση τουλάχιστον με 110 τόνους το 1992 και 150 τόνους το 1993, και τούτο διευκρινιζομένου ότι το βόειο κρέας που εισήχθη ή εξήχθη προς τρίτες χώρες δεν πρέπει να αποτελεί το αντικείμενο δασμολογικών ποσοστώσεων.

9. Το άρθρο 1, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 214/94 καθορίζουν, αντιστοίχως, τον τρόπο κατανομής της ποσοστώσεως των παραδοσιακών εμπορευομένων και της ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων. Η ποσόστωση των παραδοσιακών εμπορευομένων κατανέμεται μεταξύ των εμπορευομένων αυτών κατ' αναλογίαν των εισαγωγών που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των ετών αναφοράς, ενώ η ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων κατανέμεται κατ' αναλογίαν των ποσοτήτων που είχαν ζητηθεί από τους επιλέξιμους επιχειρηματίες. Ωστόσο, στην πράξη, οι επιλέξιμοι επιχειρηματίες ζητούν τη μέγιστη ποσότητα των 50 τόνων (όπως προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 214/94). Στην περίπτωση αυτή, η χορήγηση ανά αιτούμενη ποσότητα και η χορήγηση ανά αίτηση είναι οι ίδιες [6].

10. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 ορίζει ότι οι εταιρίες που προέρχονται από συγχώνευση επιχειρήσεων που έχουν η καθεμιά δικαιώματα σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1 [7], επωφελούνται των ιδίων δικαιωμάτων όπως και οι επιχειρήσεις από τις οποίες προέρχονται. Οι διατάξεις αυτές δεν ισχύουν επί των αιτήσεων που υποβάλλονται από τους λοιπούς εμπορευομένους. Η διασαφήνιση αυτή έγινε από την Επιτροπή με ενημερωτικό έγγραφο που εστάλη στις 5 Φεβρουαρίου

6 — Παρατηρήσεις της Επιτροπής, σημείο 16.

7 — Δηλαδή τα δικαιώματα που επιφυλάσσονται στους παραδοσιακούς εμπορευομένους.

1992 σε όλα τα κράτη μέλη σχετικά με το αντίστοιχο άρθρο του κανονισμού (ΕΟΚ) 3701/91 της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1991, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3667/91 του Συμβουλίου για το κατεψυγμένο βόειο κρέας που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα του κωδικού ΣΟ 0202 29 91 [8].

Τα πραγματικά περιστατικά

11. Αντίδικοι στην υπό κρίση υπόθεση είναι είκοσι επτά εταιρίες ανήκουσες στην οικογένεια Slinger και ο βρετανικός γεωργικός οργανισμός παρεμβάσεως, ο Intervention Board for Agricultural Produce (στο εξής: Intervention Board). Είκοσι έξι από τις εν λόγω εταιρίες έχουν συννενωθεί σε έναν όμιλο (στο εξής: όμιλος Slinger ή όμιλος), ενώ μία μόνο εξακολουθεί να παραμένει εκτός του ομίλου μολονότι ελέγχεται από την οικογένεια Slinger.

12. Οι εταιρίες αυτές είναι παραγωγοί κρέατος καθώς και χονδρέμποροι ή απλώς εμπορευόμενοι κρέας εγκατεστημένοι στο Lancashire. Στο πλαίσιο του εμπορίου βοείου κρέατος, ο όμιλος Slinger, του οποίου ο ετήσιος κύκλος εργασιών ανήλθε, το 1993, σε 35 εκατομμύρια λίρες στερλίνες (UK£), είναι μια μέσου μεγέθους εταιρία.

13. Όταν ο όμιλος αυτός συστάθηκε, το 1952, η πρώτη του εταιρία ασκούσε δραστηριότητες λιανοπωλητών κρεοπωλών εργαζομένων στο πλαίσιο συμβάσεων προμήθειας. Έκτοτε, ο όμιλος πολλαπλασίασε και διαφοροποίησε τις δραστηριότητές τους και επεξέτεινε το γεωγραφικό πεδίο ασκήσεώς τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο όμιλος Slinger αποτελείται σήμερα από εκμεταλλευομένους σφαγεία και χονδρέμπορους κρεοπώλες οι οποίοι εφοδιάζουν τα κρεοπωλεία ολόκληρου του Lancashire· ο εν λόγω όμιλος ασχολείται με το διεθνές εμπόριο κρέατος και με την αποστέωση, ως υπεργολάβος κρέατος, καθώς και με την προπαρασκευή και επεξεργασία κρέατος. Ο όμιλος διαθέτει σήμερα αρκετά εργοστάσια και αποθήκες με ψυκτικές εγκαταστάσεις και ανεπτύχθη κατά τα τέλη της δεκαετίας του '80 χάρις στην απόκτηση διαφόρων εταιριών με ενεργό παρουσία στην παραγωγή και το εμπόριο του κρέατος. Ο όμιλος αυτός επεξέτεινε την ακτίνα δράσεως των εμπορικών του συναλλαγών, αναλαμβάνοντας δραστηριότητες, μεταξύ άλλων, όσον αφορά το εμπόριο κατεψυγμένου βοείου κρέατος με τρίτες χώρες. Το μεγαλύτερο μέρος του εμπορίου αυτού συνίσταται σε εξαγωγές, πλην όμως ο όμιλος πραγματοποιεί και εισαγωγές. Το 1993 απονεμήθηκε στον όμιλο Slinger το βραβείο Queen's Award for Export.

14. Μεταξύ των είκοσι επτά προσφευγουσών στην κύρια δίκη εταιριών, οκτώ ενεγράφησαν στον Intervention Board ως επιχειρηματίες το 1988, ενώ οι υπόλοιπες δεκαεννιά τις ακολούθησαν το 1991.

15. Μέχρι το 1993 καμιά από τις εταιρίες αυτές δεν μπόρεσε, καθώς δεν πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις επιλεξιμότητας, να τύχει της ποσοστώσεως ΓΣΔΕ. Το 1993, δεκατρείς από τις εν λόγω εταιρίες μπόρεσαν να τύχουν της ποσοστώσεως που επιφυλασσόταν στους λοιπούς εμπορευομένους.

8 — ΕΕ L 350, σ. 34.

16. Το 1994, οι τελευταίες αυτές εταιρίες μπόρεσαν να αντλήσουν από την ποσόστωση των παραδοσιακών εμπορευομένων, κατά το μέτρο που, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 130/94, είχαν πραγματοποιήσει εισαγωγές στην Κοινότητα στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως (εν προκειμένω ποσοστώσεων λοιπών εμπορευομένων) κατά τη διάρκεια των τριών προηγουμένων ετών.

17. Το 1994, αυτές οι δεκατρείς επιχειρήσεις καθώς και οι δεκατέσσερις άλλες ζήτησαν, προκειμένου να αυξήσουν το μερίδιο που ελάμβαναν από τη δασμολογική ποσόστωση, να αντλήσουν και από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων.

18. Το Intervention Board δεν έκανε δεκτές τις αιτήσεις τους και τους κοινοποίησε δύο αποφάσεις. Με την πρώτη τους γνωστοποιήθηκε ότι η αίτησή τους για άντληση από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων είχε απορριφθεί για τον λόγο ότι οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης δεν μπόρεσαν να αποδείξουν ότι είχαν εξαγάγει 150 τόνους κρέατος το 1993. Με τη δεύτερη, δεν τους αναγνωρίστηκε η δυνατότητα να επικαλεστούν τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, για τον λόγο ότι η διάταξη αυτή δεν τους παρείχε δικαίωμα αθροίσεως των αποτελεσμάτων που είχε πραγματοποιήσει καθεμιά τους προκειμένου να κριθούν επιλέξιμες ως λοιποί εμπορευόμενοι.

19. Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διασαφηνίζει ότι, το 1992, τρεις από τις εταιρίες αυτές εξήγαγαν λιγότερο από 110 τόνους, ενώ το ίδιο συνέβη το 1993 όσον αφορά τέσσερις από τις εταιρίες αυτές, και ότι αυτές οι επτά εταιρίες δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν το 1994 για την άντληση από την ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων, και τούτο έστω και αν δεν είχε αυξηθεί η απαιτούμενη ελαχίστη ποσότητα. Τούτο αναγνωρίζουν οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης οι οποίες όμως διασαφηνίζουν ότι, αν τους είχε επιτραπεί να επικαλεστούν το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, σύμφωνα με την προηγουμένως υποβληθείσα στον Intervention Board αίτηση, θα είχε επιτευχθεί η ελαχίστη απαιτούμενη για την επιλεξιμότητά τους ποσότητα.

20. Οι εταιρίες αυτές ζητούν από το High Court of Justice, Queen's Bench Division, London, να ακυρώσει τις δύο αποφάσεις του Intervention Board αμφισβητώντας το κύρος της νομικής βάσεως επί της οποίας κατανεμήθηκε μεταξύ των κοινοτικών επιχειρήσεων η δασμολογική ποσόστωση για την εισαγωγή στην Κοινότητα, το 1994, ορισμένων κατεψυγμένων βοείων κρεάτων καθώς και ορισμένων προϊόντων κατεψυγμένου βοείου κρέατος, όπως προβλέπεται από τον κανονισμό 214/94. Ειδικότερα, υποστηρίζουν ότι ο καθορισμός, με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, ποσότητας 150 τόνων βοείου κρέατος εξαχθέντος κατά τη διάρκεια του προηγουμένου έτους συνιστά υπέρβαση εξουσίας σε σχέση με τις διατάξεις του κανονισμού 130/94, ενώ δεν έχουν τηρηθεί διάφορες αρχές του κοινοτικού δικαίου. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η παράλειψη της διατάξεως που επιτρέπει τη σώρευση των αποτελεσμάτων που είχαν πραγματοποιηθεί από διάφορες εταιρίες με σκοπό την πλήρωση των προϋποθέσεων επιλεξιμότητας ως λοιπών εμπορευομένων συνιστά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και είναι αντίθετη προς το επιδιωκόμενο από την κοινοτική νομοθεσία σκοπό.

21. Κατ' αυτές, η ζημία που υπέστησαν λόγω της εφαρμογής των διατάξεων των κανονισμών αυτών ανέρχεται σε 200 000 UK£.

Τα προδικαστικά ερωτήματα

22. Διατηρώντας αμφιβολίες ως προς την απάντηση που έπρεπε να δώσει στους διαδίκους, το εθνικό δικαστήριο υπέβαλε δύο προδικαστικά ερωτήματα τα οποία έχουν ως εξής:

«1) Είναι το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής ανίσχυρο και αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο, κατά το μέτρο που απαιτεί οι επιχειρηματίες που επιδιώκουν να αντλήσουν από την ποσόστωση του 1994 που προβλέπεται από τη διάταξη αυτή, βάσει των εξαγωγών βοείου κρέατος που είχαν προηγουμένως πραγματοποιηθεί από αυτούς, να έχουν εξαγάγει τουλάχιστον 150 τόνους κατά τη διάρκεια του προηγουμένου έτους και όχι περισσότερους των 110 τόνων που απαιτούνταν το 1993; Ειδικότερα, είναι το άρθρο 1, παράγραφος 2, ανίσχυρο και αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο, λόγω του ότι η Επιτροπή:

α) υπερέβη τις εξουσίες που της είχαν απονεμηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου·

β) παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας·

γ) παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·

δ) παρέλειψε να αιτιολογήσει δεόντως τη διάταξη αυτή όπως, παρ' όλ' αυτά, της επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ· και/ή

ε) θέσπισε τη διάταξη αυτή χωρίς να έχει προβεί, σύμφωνα με τους σχετικούς κανόνες, σε διαβούλευση με την επιτροπή διαχειρίσεως βοείου κρέατος, και τούτο αντίθετα προς το άρθρο 4, του κανονισμού 130/94 και προς το άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68;

2) Είναι το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής ανίσχυρο και αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο κατά το μέτρο που στερεί από τις εταιρίες που προέρχονται από συγχώνευση επιχειρήσεων, που καθεμιά τους αντλεί δικαιώματα από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της δυνατότητας αθροίσεως των αποτελεσμάτων που είχαν προηγουμένως πραγματοποιήσει καθεμιά από αυτές; Ειδικότερα, αντιβαίνει το άρθρο 2, παράγραφος 2:

α) προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά το μέτρο που οι εταιρίες που αντλούν

δικαιώματα από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού μπορούν να συγχωνεύσουν και να συναθροίσουν τα αποτελέσματα που είχαν πραγματοποιήσει προηγουμένως προκειμένου να τύχουν της ποσοστώσεως, και τούτο ενώ η δυνατότητα αυτή δεν παρέχεται στις επιχειρήσεις που αντλούν τα δικαιώματά τους από το άρθρο 1, παράγραφος 2, και/ή

β) προς τη βούληση, όπως αυτή έχει επιβεβαιωθεί στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου, να διασφαλιστεί η συνεχής πρόσβαση όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στην εν λόγω ποσόστωση;»

Α — Όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως

23. Το Ηνωμένο Βασίλειο διερωτάται, χωρίς να δίνει απάντηση, επί του παραδεκτού των υποβληθέντων προδικαστικών ερωτημάτων κάνοντας αναφορά στην απόφαση του Δικαστηρίου TWD Textilwerke Deggendorf [9], με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι αντίκειται προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου να αμφισβητεί ένας ιδιώτης, αποδέκτης αποφάσεως η οποία τον θίγει προσωπικώς και ευθέως και κατά της οποίας δεν άσκησε προσφυγή βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης εντός των τασσομένων προθεσμιών, το κύρος της αποφάσεως αυτής κινώντας ένδικη διαδικασία ενώπιον εθνικού δικαστηρίου [10].

24. Για να μπορεί ένας ιδιώτης να επικαλεστεί τις διατάξεις του άρθρου 173 της Συνθήκης κατά κοινοτικού κανονισμού, το Δικαστήριο έχει, κατά πάγια νομολογία, αποφανθεί ότι ο εν λόγω ιδιώτης πρέπει να αποδεικνύει ότι οι επίδικες διατάξεις του σχετικού κανονισμού τον αφορούν άμεσα και προσωπικά και ότι βρίσκεται σε κατάσταση η οποία τον διαφοροποιεί σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία [11].

25. Όμως, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι οι επίδικες διατάξεις του κανονισμού 214/94 αποτελούν συγκεκαλυμμένη απόφαση αφορώσα προσωπικώς και ευθέως τις εταιρίες του ομίλου Slinger. Αντιθέτως, οι διατάξεις αυτές απευθύνονται, κατά τρόπο αφηρημένο και γενικό, σε μη προσδιοριζόμενα πρόσωπα, εφαρμόζονται σε καταστάσεις προσδιοριζόμενες αντικειμενικώς και αφορούν τις προσφεύγουσες της κύριας δίκης μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας ως επιχειρήσεων του εν λόγω τομέα, όπως ακριβώς συμβαίνει και με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία ευρισκόμενο σε όμοια κατάσταση. Έτσι, ενόψει των στοιχείων που έχουν περιέλθει στη γνώση του Δικαστηρίου, θεωρώ ότι προσφυγή των προσφευγουσών της κύριας δίκης βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης θα κηρυσσόταν απαράδεκτη [12].

26. Κατά συνέπεια, η γνώμη μου είναι ότι η επικαλούμενη νομολογία δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής και ότι η αίτηση είναι παραδεκτή.

9 — Απόφαση της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, γνωστή ως TWD (Συλλογή 1994, σ. I-833).

10 — Σκέψεις 25 και 26.

11 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/97, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847, σκέψεις 18 έως 23), και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψεις 19 έως 22).

12 — Αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829), και της 15ης Ιουνίου 1993, C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3177, σκέψεις 19 και 20).

Β — *Απάντηση στο πρώτο ερώτημα*

27. Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του κύρους του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, κατά το μέτρο που η διάταξη αυτή επιφυλάσσει το μέρος της δασμολογικής ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων μόνο στους αιτούντες που μπορούν να αποδείξουν ότι έχουν εξαγάγει προς τρίτες χώρες ποσότητα βοείου κρέατος ίση τουλάχιστον προς 110 τόνους το 1992 και 150 τόνους το 1993.

28. Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης προσάπτουν στην Επιτροπή το ότι αύξησε αυτή την ελαχίστη ποσότητα κατά 30 %, σε σχέση με αυτήν που είχε προηγουμένως καθοριστεί, και πράττοντας τούτο:

α) υπερέβη την εξουσία που της έχει απονείμει το Συμβούλιο·

β) δεν τήρησε τις απαιτούμενες ουσιώδεις διατυπώσεις (παράλειψη αιτιολογήσεως και διαβουλεύσεως με την επιτροπή διαχειρίσεως βοείου κρέατος)·

γ) παραβίασε διάφορες αρχές του κοινοτικού δικαίου (αρχές της αναλογικότητας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης).

Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την υπέρβαση εξουσίας

29. Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης προσάπτουν στην Επιτροπή ότι ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας επιδιώκοντας, με τον κανονισμό 214/94, σκοπούς αντίθετους προς αυτούς που καθόρισε το Συμβούλιο με τον κανονισμό 130/94.

30. Κατ' αυτές, οι επιδιωκόμενοι από την Επιτροπή σκοποί είναι δύο ειδών. Πρόκειται, αφενός, για τον περιορισμό του αριθμού των αιτήσεων που υποβάλλονται στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων, προκειμένου να αποφευχθεί η προσφυγή στην κλήρωση, πράγμα όμως που προβλέπεται από τις κοινοτικές διατάξεις [13], και, αφετέρου, να αποφευχθεί η σύσταση «εικονικών εταιριών», δηλαδή εταιριών που συστήνονται με μοναδικό σκοπό να καταστεί δυνατό στον όμιλο στον οποίο ανήκουν να αντλήσει τα περισσότερα δυνατά πλεονεκτήματα από το σύστημα κατανομής του τμήματος της δασμολογικής ποσοστώσεως που επιφυλάσσεται στους λοιπούς εμπορευομένους.

31. Αντιστρόφως, οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης εταιρίες υποστηρίζουν ότι οι σκοποί που είχαν αρχικώς επιδιωχθεί από το Συμβούλιο ήσαν τριών ειδών. Πρώτον, πρόκειται για την κατανομή της κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως μεταξύ σοβαρών επιχειρηματιών. Επομένως, αποστολή της Επιτροπής είναι η θέσπιση μέσων που να της επιτρέπουν να βεβαιώνεται σχετικά

13 — Άρθρο 4, σημείο 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 214/94.

με τη σοβαρότητα της δραστηριότητας των οικείων επιχειρηματιών [14]. Δεύτερον, το ίδιο το Συμβούλιο έχει δώσει τον ορισμό του σοβαρού επιχειρηματία ως του προσώπου του οποίου το ύψος των συναλλαγών με τρίτες χώρες είναι αντιπροσωπευτικό [15]. Εξ αυτού οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης συνάγουν το συμπέρασμα ότι η αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγών προς τρίτες χώρες που απαιτείται προκειμένου να μπορούν αυτές να απαιτήσουν ένα μέρος της ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων θα δικαιολογούνταν μόνον εάν είχε διαπιστωθεί σημαντική αύξηση των ποσοτήτων βοείου κρέατος που εξάγονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση προς τρίτες χώρες. Τέλος, το Συμβούλιο επεδίωξε να καταστεί δυνατή η ίση και συνεχής πρόσβαση όλων των οικείων επιχειρηματιών στη δασμολογική ποσόστωση.

32. Δεν μπορώ να υιοθετήσω αυτή την ανάλυση των προσφευγουσών της κύριας δίκης.

33. Υπενθυμίζω ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού 130/94, το Συμβούλιο έχει αναθέσει στην Επιτροπή τη μέριμνα να καθορίζει τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας που απαιτούνται για την άντληση από τη δασμολογική ποσόστωση που επιφυλάσσεται στους λοιπούς εμπορευομένους (συγκεκριμένα τις ελάχιστες ποσότητες και την περίοδο αναφοράς που προβλέπονται στο άρθρο 2, στοιχείο β', του κανονισμού 130/94). Εξάλλου, το άρθρο αυτό διευκρινίζει ότι οι λεπτομέρειες αυτές πρέπει να καθοριστούν σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 27 του κανονισμού 805/68. Πρόκειται για τη γνωστή διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως που επιτρέπει στο Συμβούλιο να αποφεύγει να παρεμβαίνει το ίδιο.

14 — Τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 130/94.

15 — Όπ.π.

34. Επομένως, προκύπτει ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια για τη λήψη των εν λόγω μέτρων — *πράγμα που δεν αμφισβητείται από τις προσφεύγουσες της κύριας δίκης.*

35. Θα ήθελα εξάλλου να προσθέσω ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αναγνωρίζεται στην Επιτροπή, στο πλαίσιο αυτό, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, «(...) στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής [16], το Συμβούλιο μπορεί να απονέμει στην Επιτροπή εκτεταμένες εκτελεστικές αρμοδιότητες διότι μόνον η Επιτροπή είναι σε θέση να παρακολουθεί συνεχώς και με προσοχή την εξέλιξη των γεωργικών αγορών και να ενεργεί με την επιβαλλόμενη σε κάθε περίπτωση ταχύτητα (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1975, 23/75, Rya Soda, Συλλογή τόμος 1975, σ. 399, σκέψη 11). Η ύπαρξη εκτεταμένων εκτελεστικών αρμοδιοτήτων δικαιολογείται κατά μείζονα λόγο εν προκειμένω αφού οι αρμοδιότητες αυτές πρέπει να ασκούνται κατά τη λεγόμενη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, η οποία επιτρέπει στο Συμβούλιο να διατηρεί τη δυνατότητα παρεμβάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Rey Soda, σκέψη 13)» [17].

36. Ωστόσο πρέπει να εξεταστεί εν προκειμένω αν τα θεσπισθέντα από την Επιτροπή μέτρα είναι σύμφωνα προς τον επιδιωκόμενο από τη σχετική ρύθμιση σκοπό.

37. Ο σκοπός που επιδιώκεται με τον κανονισμό 130/94 μνημονεύεται στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού.

16 — Εν προκειμένω, επρόκειτο επίσης για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα του βοείου κρέατος.

17 — Απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-296/93 και C-307/93, Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-795, σκέψη 22).

Πρόκειται για «να διασφαλιστεί ιδίως η υπό ίσους όρους και συνεχής πρόσβαση όλων των ενδιαφερομένων εμπορευομένων της Κοινότητας στην εν λόγω ποσόστωση». Η τρίτη αιτιολογική σκέψη διασαφηνίζει τα μέσα που πρέπει να εφαρμοστούν για την επίτευξη του σκοπού αυτού, υπενθυμίζοντας ότι «το καθεστώς συνίσταται στην απονομή από την Επιτροπή των διαθέσιμων ποσοτήτων μεταξύ των παραδοσιακών εμπορευομένων και των εμπορευομένων που ενδιαφέρονται για το εμπόριο του βοείου κρέατος· ότι, για να εξασφαλιστεί η σοβαρότητα των δραστηριοτήτων των τελευταίων, ενδείκνυται, εντούτοις, να ληφθούν υπόψη μόνον οι ποσότητες ενός ορισμένου ύψους που είναι αντιπροσωπευτικές των συναλλαγών με τις τρίτες χώρες». Ο υπενθυμιζόμενος στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 214/94 σκοπός διασαφηνίζει επίσης ότι το μέσον που χρησιμοποιείται για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού συνίσταται στο να επιφυλάσσεται η δασμολογική ποσόστωση σε όσους «μπορούν να αποδείξουν ότι ασκούν σοβαρή δραστηριότητα και ότι έχουν υποβάλει αιτήσεις για σημαντικές ποσότητες».

38. Με την προπαρατεθείσα απόφασή του Weddel κατά Επιτροπής [18], το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι ο σκοπός του καθεστώτος εισαγωγής βοείου κρέατος στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως της ΓΣΔΕ έγκειται στη διασφάλιση της συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών στην εν λόγω ποσόστωση. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κολάσει ενέργειες ικανές να διαταράξουν τη λειτουργία του καθεστώτος αυτού και να διακυβεύσουν, κατ' αυτόν τον τρόπο, τον επιδιωκόμενο σκοπό.

39. Τα αναπτυχθέντα από την Επιτροπή επιχειρήματα πρέπει να γίνουν δεκτά. Πράγματι, η στάση αυτών των επιχειρηματιών που κατατέμνουν τεχνητώς την οικονομική διάρθρωση του ομίλου τους προκειμένου να μπορούν να αξιώνουν το μεγαλύτερο δυνατό τμήμα της ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων είναι ικανή να διαταράσσει την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος, καταστρατηγώντας την εφαρμογή του προβλεπομένου στο άρθρο 3 του κανονισμού 214/94 κανόνα, και να διακυβεύει την αρχή κατά την οποία όλοι οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες πρέπει να έχουν τη δυνατότητα ίσης και συνεχούς προσβάσεως στη δασμολογική ποσόστωση.

40. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών της κύριας δίκης, δεν προκύπτει ότι το Συμβούλιο επεδίωξε να δημιουργήσει κάποιο σύνδεσμο μεταξύ των ποσών ή ποσοτήτων που πρέπει να καθορίζονται από την Επιτροπή και της εξελίξεως των εξαγωγών ή των εισαγωγών με τρίτες χώρες. Η τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 130/94 απλώς αναφέρει ότι «(...) για να εξασφαλιστεί η σοβαρότητα των δραστηριοτήτων των τελευταίων (δηλαδή των λοιπών, εκτός των παραδοσιακών, εμπορευομένων), ενδείκνυται, εντούτοις, να ληφθούν υπόψη μόνον οι ποσότητες ενός ορισμένου ύψους που είναι αντιπροσωπευτικές των συναλλαγών με τις τρίτες χώρες». Κατά συνέπεια, πρόσβαση στην ποσόστωση (δηλαδή δικαίωμα πραγματοποιήσεως εισαγωγών) έχουν οι επιχειρηματίες που έχουν πραγματοποιήσει σημαντικές εισαγωγές ή εξαγωγές. Καθώς φαίνεται, η αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγής προς τρίτες χώρες αποτελεί αποτελεσματικό μέσο για την επίτευξη του καθορισμένου από το Συμβούλιο σκοπού.

41. Κατά συνέπεια, πρέπει να συναχθεί ότι ο αντλούμενος από την υπέρβαση ή από την κατάχρηση εξουσίας λόγος πρέπει να απορριφθεί.

18 — Σκέψη 35.

Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

42. Έχοντας υπομνήσει τον επιδιωκόμενο από το Συμβούλιο σκοπό ας προχωρήσω τώρα στην εξέταση του ζητήματος μήπως η Επιτροπή υπερέβη τα όρια του ενδεδειγμένου και του αναγκαίου για την επίτευξή του μέτρου [19].

43. Σχετικώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, «(...) εφόσον πρόκειται για την αξιολόγηση περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως, η Επιτροπή και η επιτροπή διαχειρίσεως διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Επομένως, το Δικαστήριο, όταν ελέγχει τη νομιμότητα της ασκήσεως τέτοιας εξουσίας, πρέπει να περιορίζεται στο να εξετάζει αν η άσκηση αυτή ενέχει προφανή πλάνη ή συνιστά κατάχρηση εξουσίας ή αν το όργανο αυτό υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει» [20].

44. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Δικαστήριο ελέγχει εάν υφίσταται πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση της καταστάσεως της σχετικής αγοράς, αν η Επιτροπή έχει επιλέξει μέτρο που δεν είναι προδήλως ακατάλληλο για τους επιδιωκόμενους σκοπούς και αν το επιλεγέν μέτρο είναι αναγκαίο για την επίτευξη των καθορισμένων σκοπών.

45. Έρχομαι τώρα στην εξέταση, πρώτ' απ' όλα, του πρώτου από τα σημεία αυτά.

46. Έχω υπομνήσει ότι ο επιδιωκόμενος με τον κανονισμό 130/94 σκοπός έγκειται στη διασφάλιση της ίσης και συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στη δασμολογική ποσόστωση.

47. Η Επιτροπή έχει διασφαλίσει το συνεχές της προσβάσεως στη δασμολογική ποσόστωση μέσω της χορηγήσεως του μεγαλυτέρου τμήματος της ποσοστώσεως στους παραδοσιακούς εμπορευομένους. Όσον αφορά τους τελευταίους, όποιος και αν είναι ο όγκος του εμπορίου με τις τρίτες χώρες, και εφόσον αυτοί απλώς αποδεικνύουν ότι έχουν αντλήσει από τη δασμολογική ποσόστωση κατά τα τρία τελευταία έτη, έχει εξασφαλιστεί η χορήγηση σ' αυτούς ενός τμήματος της ποσοστώσεως. Η ισότητα προσβάσεως στη δασμολογική ποσόστωση των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών διασφαλίζεται από το άνοιγμα ενός τμήματος της ποσοστώσεως σε νέους επιχειρηματίες και από τον κανόνα ότι κάθε αιτών οφείλει να υποβάλει μια μόνον αίτηση [21].

48. Τα προβληθέντα από την Επιτροπή αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τον πολλαπλασιασμό των αιτήσεων (αύξηση των αιτήσεων, μεταξύ 1992 και 1993, κατά περίπου 78 %) δεν αμφισβητούνται, το ίδιο δε ισχύει και για την ανάλυση της Επιτροπής σχετικά για τους λόγους της αυξήσεως αυτής. Δεν προκύπτει ότι η κατάσταση της

19 — Προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 30.

20 — Όπ.π., σκέψη 31.

21 — Άρθρο 3 του κανονισμού 214/94.

κοινοτικής αγοράς δικαιολογούσε τη σημαντική αύξηση του αριθμού των εμπορευομένων κατεψυγμένο βόειο κρέας. Επομένως, μια τέτοια κατάσταση πρέπει να θεωρηθεί ως τεχνητή δημιουργία επιχειρήσεων με σκοπό την άντληση από την ποσόστωση, επομένως ως η διάσπαση μιας σημαντικής οικονομικής μονάδας σε μικρές μονάδες που δεν είναι στην πραγματικότητα ανεξάρτητες της κύριας μονάδας και έχουν συσταθεί με μοναδικό σκοπό τη λήψη σημαντικού μέρους της δασμολογικής ποσοστώσεως.

49. Ούτε, εξάλλου, αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες έχουν υιοθετήσει την περιγραφείσα από την Επιτροπή στρατηγική προκειμένου να λάβουν το μεγαλύτερο δυνατό τμήμα της δασμολογικής ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων. Η δεύτερη αίτηση των προσφευγουσών προς τον Intervetion Board (επίτευξη της απαιτουμένης ελαχίστης ποσότητας χάρη στη συγχώνευση) επιρρωννύει, εν ανάγκη, αυτή την ανάλυση. Όμως, παρόμοια συμπεριφορά είναι αντίθετη προς τον επιδιωκόμενο από το Συμβούλιο σκοπό [22].

50. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή υπέπεσε, κατά την εκτίμηση της αγοράς, σε πρόδηλη πλάνη.

51. Ας έρθω τώρα στην εξέταση, δεύτερον, του ζητήματος αν, όπως διατείνονται οι προσφεύγουσες, το ληφθέν μέτρο είναι προδήλως ακατάλληλο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό και ότι η προσφυγή στην κλήρωση θα προσφερόταν καλύτερα σε σχέση με την κατάσταση της αγοράς.

52. Θα ήθελα εν προκειμένω να δηλώσω ότι συμμερίζομαι την άποψη της Επιτροπής. Η προσφυγή στην κλήρωση θα είχε απλώς ως αποτέλεσμα την επιδείνωση του αποδοκιμασθέντος φαινομένου. Θα ευνοούσε την κατάτμηση οικονομικών μονάδων σε πολυάριθμες εταιρίες και τούτο με μοναδικό σκοπό τη μεγαλύτερη δυνατή αύξηση των πιθανοτήτων αντλήσεως μέρους της ποσοστώσεως αυτής.

53. Αντιθέτως, μόνον η αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων στις υιοθετηθείσες αναλογίες είναι ικανή να δώσει την ενδεδειγμένη λύση στο κατ' αυτόν τον τρόπο επισημανθέν πρόβλημα, και τούτο σύμφωνα με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Στην υπό κρίση υπόθεση φαίνεται τέλεια η αποτελεσματικότητα του μέτρου αυτού καθώς επίσης και η ανάγκη λήψεώς του.

54. Επομένως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το ληφθέν από την Επιτροπή μέτρο δεν παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας και ο σχετικός λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

22 — Βλ. σκέψη 39 των προτάσεών μου.

Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

55. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αυξήσει τις ελάχιστες ποσότητες που είχαν καθοριστεί όσον αφορά εξαγωγές προς τρίτες χώρες βοείου κρέατος, ακολουθώντας την επιλεγείσα διαδικασία, χωρίς να θίξει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των οικείων επιχειρηματιών. Η Επιτροπή όφειλε να διαβουλευθεί με τους επιχειρηματίες και να τους ενημερώσει εγκαίρως σχετικά με την επικείμενη τροποποίηση της κοινοτικής νομοθεσίας ώστε να μπορέσουν να διαχειριστούν αποτελεσματικά τα κεφάλαιά τους.

56. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως γίνεται επί ετησίας βάσεως. Το γράμμα των κανονισμών 214/94 και 130/94 δεν επέτρεπε να θεωρηθεί ότι τα κριτήρια επιλεξιμότητας θα παρέμεναν αμετάβλητα. Τα κριτήρια αυτά καθορίζονται πάντοτε μετά το πέρας της σχετικής περιόδου αναφοράς, πριν υποβληθούν οι αιτήσεις για το τρέχον έτος, και τούτο προκειμένου να ματαιώνονται οι προσπάθειες κερδοσκοπίας και να καθίσταται δυνατή η αρμονική λειτουργία του συστήματος. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας και όπως οι ίδιες οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης ομολογούν, οι εν λόγω επιχειρήσεις επιδίωξαν να κερδοσκοπήσουν βασιζόμενες στη μη αύξηση των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγής. Για τον λόγο αυτό, διέτρεξαν κίνδυνο και ανέλαβαν τον κίνδυνο αυτό. Εξάλλου, η Επιτροπή κάνει μνεία της αυξήσεως των ελαχίστων αυτών ποσοτήτων σε αναλογίες σαφώς μεγαλύτερες. Έτσι, κατά το 1992, η αύξηση ήταν της τάξεως του 120 %.

57. Σύμφωνα με το Ηνωμένο Βασίλειο, είναι πρόδηλον ότι η στάση των προσφευγουσών της κύριας δίκης όσον αφορά την οργάνωση των δραστηριοτήτων τους σημαδεύεται από μια κερδοσκοπική διάθεση και ότι ο όμιλος Slinger έχει οργανωθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να αντλεί τα περισσότερα δυνατά πλεονεκτήματα, πράγμα που δεν είναι, αυτό καθαυτό, παράνομο, όπως δεν είναι παράνομη η απόφαση της Επιτροπής να θέσει σε εφαρμογή αποτελεσματικά μέτρα για την καταπολέμηση τέτοιων κερδοσκοπικών συμπεριφορών. Ωστόσο, ο συμφυής σε κάθε κερδοσκοπική στάση κίνδυνος δεν έπρεπε να ελαχιστοποιείται από τον όμιλο Slinger.

58. Η γνώμη μου είναι ότι οι θέσεις των οποίων υπεραμύνονται το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή πρέπει να γίνουν δεκτές.

59. Πράγματι, όπως το Δικαστήριο έχει κρίνει, κατά πάγια νομολογία, «(...) οι επιχειρηματίες δεν δικαιολογούνται να τρέφουν προσδοκίες για τη διατήρηση υφισταμένης καταστάσεως, η οποία μπορεί να μεταβληθεί στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα, ιδίως δε σε τομείς όπως οι κοινές οργανώσεις αγορών, ο σκοπός των οποίων απαιτεί συνεχή προσαρμογή προς τις μεταβολές της οικονομικής καταστάσεως (βλ. ιδίως την προπαρατεθείσα απόφαση Crispoltoni κ.λπ., σκέψη 57)» [23].

23 — Προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 59.

60. Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι δεν αντίκειται προς την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης η μέσω κανονιστικής ρυθμίσεως μεταβολή μιας υφισταμένης καταστάσεως, υπό την προϋπόθεση ότι η θέσπιση τέτοιων μέτρων είναι προβλέψιμη και έχει αναγγελθεί εγκαίρως [24].

61. Όπως η Επιτροπή έχει επισημάνει με τις ανωτέρω μνημονευθείσες παρατηρήσεις της, τούτο ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω.

62. Η πρόωρη αναγγελία, ιδίως πριν από τη λήξη της περιόδου αναφοράς, αυτών των νέων κριτηρίων επιλεξιμότητας θα στερούσε την εν λόγω ρύθμιση από κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα. Ο «κερδοσκοπικός» όμιλος θα αρκούνταν, σε μια τέτοια περίπτωση, να ανακατανείμει τα πιστοποιητικά εξαγωγής μεταξύ των εταιριών που θα είχαν ειδικώς συσταθεί για τον σκοπό αυτό πριν από τη λήξη της περιόδου αναφοράς, λαμβάνοντας μέριμνα να συμμορφωθεί προς τις νέες ελάχιστες ποσότητες που θα είχαν οριστεί. Κάθε επιχειρηματίας που είναι κανονικώς ενημερωμένος, και ιδίως αυτός που συμμετέχει τακτικώς στη λήψη μέρους της δασμολογικής ποσοστώσεως, γνωρίζει άριστα τον μηχανισμό εκπονήσεως της ρυθμίσεως αυτής. Τόσο από τα έγγραφα υπομνήματα [25] όσο και από την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι ο όμιλος Slinger πρέπει να θεωρηθεί ως μια ιδιαιτέρως ενημερωμένη και επιμελής επιχείρηση. Όχι μόνο οι διευθύνοντες την επιχείρηση αυτή γνώριζαν ότι επρόκειτο να επέλθει μεταβολή των ελαχίστων ποσοτήτων, αλλά, επιπλέον, ήξεραν σε ποιο χρονικό σημείο επρόκειτο τούτο να συμβεί. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης δεν μπορούν εγκύρως να ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή έχει παραβιάσει, έναντι αυτών, την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, και τούτο για τον μείζονα λόγο ότι η υιοθετηθείσα από τις επιχειρήσεις αυτές στάση ήταν ικανή να νοθεύσει την εύρυθμη λειτουργία του θεσπισθέντος από το Συμβούλιο καθεστώτος.

63. Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά την έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας

64. Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η Επιτροπή δεν έχει εκπληρώσει την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 190 της Συνθήκης.

65. Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, κατά πάγια νομολογία, ότι «(...) δεν απαιτείται η αιτιολογία των κανονισμών να εξειδικεύει τα διάφορα πραγματικά ή νομικά δεδομένα, κάποτε πολυάριθμα και πολύπλοκα, τα οποία αποτελούν το αντικείμενο των κανονισμών, εφόσον οι κανονισμοί αυτοί περιλαμβάνονται στο συστηματικό πλαίσιο του συνόλου του οποίου αποτελούν μέρος» [26] και ότι αρκεί για την πλήρωση των επιταγών του άρθρου 190 της Συνθήκης η αιτιολογία «(...) να είναι ανάλογη προς τη φύση της οικείας πράξεως. Από την αιτιολογία αυτή πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, εκδότη της πράξεως, ώστε να δίδεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να

24 — Βλ., π.χ., την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1991, C-368/89, Crispoltoni κ.λπ. (Συλλογή 1991, σ. I-3695, σκέψη 21).

25 — Βλ., μεταξύ άλλων, τα σημεία 29, 30 και 34 των παρατηρήσεων των προσφευγουσών της κύριας δίκης.

26 — Κυρίως επί γεωργικών θεμάτων, βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 7ης Ιουλίου 1988, 55/87, Moksel (Συλλογή 1988, σ. 3845, σκέψη 23), και της 22ας Ιανουαρίου 1986, 250/84, Eridania κ.λπ. (Συλλογή 1986, σ. 117, σκέψη 38).

γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του» [27].

66. Τούτο ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω με τον κανονισμό 214/94, όσον αφορά τη δικαιολόγηση της επίδικης αυξήσεως των ελαχίστων ποσοτήτων εξαγωγής. Μεταξύ άλλων, ο κανονισμός αυτός παραπέμπει ρητώς στον κανονισμό 130/94, ο οποίος αναφέρει τον σκοπό του καθεστώτος και τις γενικές αρχές βάσει των οποίων πρέπει να γίνεται η διαχείριση της δασμολογικής ποσοστώσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 214/94, υπογραμμίζεται η ανάγκη διασφαλίσεως της αρμονικής μεταβάσεως από το στηριζόμενο στην εθνική διαχείριση καθεστώς στο καθεστώς της κοινοτικής διαχειρίσεως, ενώ ταυτόχρονα θα λαμβάνονται υπόψη τα ιδιαίτερα στοιχεία του εμπορίου των εν λόγω προϊόντων· ομοίως στον κανονισμό αυτό διασαφηνίζεται ότι η πρόσβαση στο δεύτερο τμήμα επιφυλάσσεται στους εμπορευομένους που μπορούν να αποδείξουν τη σοβαρότητα της δραστηριότητάς τους, η οποία αφορά σημαντικές ποσότητες. Στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού γίνεται μνεία της ανάγκης για αποτελεσματική διαχείριση και καταπολέμηση της απάτης. Κατά συνέπεια, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι λόγοι που ώθησαν την Επιτροπή να τροποποιήσει τα κριτήρια επιλεξιμότητας που απαιτούνταν για τους εμπορευομένους που επιθυμούσαν να τους χορηγηθεί ένα μερίδιο του δευτέρου τμήματος της εν λόγω κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως έχουν διατυπωθεί σαφώς και κατά τρόπο μη διφορούμενο.

67. Κατά συνέπεια, ο λόγος που αντλείται από την έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί.

27 — Βλ., όσον αφορά την πλέον πρόσφατη νομολογία, την προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 72.

Όσον αφορά τη διαβούλευση με την επιτροπή διαχειρίσεως βοείου κρέατος

68. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι κατά τη θέσπιση του κανονισμού 214/94 δεν τηρήθηκε η προβλεπομένη από το Συμβούλιο διαδικασία, εφόσον, κατ' αυτές, η διαβούλευση με την επιτροπή διαχειρίσεως οργανώθηκε καθυστερημένα.

69. Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή θεωρούν το επιχείρημα αυτό αβάσιμο, κατά το μέτρο που, κατ' αυτούς, οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ότι αυτή η διαβούλευση έλαβε οπωσδήποτε χώρα και ότι το αποτέλεσμα είναι σύμφωνο προς την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 214/94.

70. Καττά τη γνώμη μου ο λόγος αυτός πρέπει, πράγματι, να απορριφθεί.

71. Ο κανονισμός 805/68 δεν επιβάλλει την τήρηση ειδικών προθεσμιών μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία επιλαμβάνεται η επιτροπή διαχειρίσεως και της ημερομηνίας κατά την οποία αυτή οφείλει να διατυπώσει τη γνώμη της. Το άρθρο του 27, παράγραφος 2, απλώς διασαφηνίζει ότι η εν λόγω επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της εντός της προθεσμίας που της τάσσει ο πρόεδρός της.

72. Το Δικαστήριο είχε στο παρελθόν την ευκαιρία να αποφανθεί σχετικά με την αποστολή, τις εξουσίες και το περιεχόμενο των αποφάσεων που λαμβάνει η Επιτροπή στο πλαίσιο της αποκαλουμένης διαδικασίας της επιτροπής διαχειρίσεως.

73. Έτσι, με την απόφασή του Köster και Berodt [28] το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι αποστολή της επιτροπής διαχειρίσεως είναι «(...) να εκφέρει γνώμες επί του σχεδίου των μέτρων που σκοπεύει να λάβει η Επιτροπή» [29], «(...) να εξασφαλίσει διαρκή διαβούλευση ώστε να κατευθύνει την Επιτροπή κατά την άσκηση των εξουσιών που της έχει αναθέσει το Συμβούλιο και να επιτρέπει στο τελευταίο να ενεργήσει αντί της Επιτροπής» [30], πλην όμως κατ' ουδένα τρόπο η επιτροπή διαχειρίσεως μπορεί «(...) να αποφασίσει αντί της Επιτροπής ή του Συμβουλίου» [31]. Το Δικαστήριο διασαφήνισε ότι η Επιτροπή «(...) μπορεί να εκδίδει μέτρα άμεσης εφαρμογής, όποια και αν είναι η γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως» [32] και ότι η μόνη υποχρέωση που υπέχει είναι «(...) σε περίπτωση μη σύμφωνης γνώμης της επιτροπής αυτής (...) να γνωστοποιεί στο Συμβούλιο τα μέτρα που έλαβε» [33]. Σχετικώς, το Δικαστήριο κατέληξε ότι «(...) άρα, χωρίς να διαστρεβλώνει την κοινωνική δομή και τη θεσμική ισορροπία, ο μηχανισμός της επιτροπής διαχειρίσεως επιτρέπει στο Συμβούλιο να χορηγεί στην Επιτροπή εκτελεστική εξουσία σημαντικής έκτασης, με την επιφύλαξη ενδεχομένως του δικαιώματος να αποφασίζει το ίδιο» [34].

74. Επιπλέον, από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου σχετικά με την έκταση ισχύος που αυτό αναγνωρίζει στις διατυπούμενες από την επιτροπή διαχειρίσεως γνώμες, προκύπτει ότι η έκταση αυτή είναι όλως περιορισμένη.

75. Έτσι, το Δικαστήριο δεν έχει αναγνωρίσει σε προσφεύγοντες τη δυνατότητα να επικαλούνται, προς αμφισβήτηση του νόμιμου χαρακτήρα ενός κανονισμού της Επιτροπής, υφιστάμενη διάσταση μεταξύ των θεσπισμένων διατάξεων και των προπαρασκευαστικών εγγράφων, πράγμα που αντικατοπτρίζει τις προτάσεις που υποβλήθηκαν στην επιτροπή διαχειρίσεως [35], αποφαινόμενο ότι, «πράγματι, τα στοιχεία που περιέχονται στα προπαρασκευαστικά έγγραφα δεν μπορούν να αναχθούν σε κανόνα δικαίου, που θα επέτρεπε να ελεγχθεί η απόφαση που ελήφθη τελικά από την Επιτροπή κατόπιν της συσκέψεως με την επιτροπή διαχειρίσεως. Πρέπει, επομένως, να αποκρουστούν τα συμπεράσματα τα οποία άντλησαν οι ενάγουσες από τη σύγκριση μεταξύ των προτάσεων που είχαν αρχικά υποβληθεί στην επιτροπή διαχειρίσεως, ως προς την ελάχιστη τιμή της πρώτης ύλης και τα έξοδα μεταποιήσεως, προκειμένου να αποδείξουν το ύψος της ζημίας που υπέστησαν».

76. Ομοίως, με την απόφασή του της 14ης Δεκεμβρίου 1978 [36], το Δικαστήριο έκρινε ότι η έλλειψη γνώμης της επιτροπής διαχειρίσεως ουδόλως θίγει το κύρος των ληφθέντων από την Επιτροπή μέτρων εφόσον, σύμφωνα με τα λόγια του Δικαστηρίου, «μόνο σε περίπτωση όπου η Επιτροπή θεσπίζει μέτρα μη σύμφωνα προς τη διατυπωθείσα από τη συμβουλευτική επιτροπή γνώμη επιβάλλεται η γνωστοποίηση στο

28 — Απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1970, 25/70 (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1161).

29 — Όπ.π., σκέψη 9, τρίτο εδάφιο.

30 — Όπ.π., έκτο εδάφιο.

31 — Όπ.π., όγδοο εδάφιο.

32 — Όπ.π., πέμπτο εδάφιο.

33 — Όπ.π., έκτο εδάφιο.

34 — Όπ.π., ένατο εδάφιο.

35 — Απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 194/83 έως 206/83, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 2815, σκέψη 17).

36 — Απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1978, 35/78, Schouten (Συλλογή τόμος 1978, σ. 793, σκέψεις 44 έως 46).

Συμβούλιο των μέτρων αυτών· κατά συνέπεια, η έλλειψη γνώμης της επιτροπής διαχειρίσεως ουδόλως θίγει το κύρος των ληφθέντων από την Επιτροπή μέτρων».

77. Εν προκειμένω, όχι μόνο ζητήθηκε η γνώμη της εν λόγω επιτροπής, αλλά, επιπλέον, η επιτροπή αυτή διατύπωσε σύμφωνη γνώμη. Επομένως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το επίδικο μέτρο δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ανίσχυρο.

Γ — *Απάντηση στο δεύτερο ερώτημα*

78. Με το δεύτερό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του κύρους του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 της Επιτροπής, κατά το μέτρο που το άρθρο αυτό στερεί από τις προελθούσες από συγχώνευση επιχειρήσεων εταιρίες, καθεμιά από τις οποίες αντλεί δικαιώματα από το άρθρο 1, παράγραφος 2, τη δυνατότητα να σωρεύσουν τα αποτελέσματα που καθεμιά από αυτές είχε προηγουμένως πραγματοποιήσει.

79. Κατά τις προσφεύγουσες της κύριας δίκης, η Επιτροπή, στερώντας τες αυτής της δυνατότητας που παρέχεται στις εταιρίες που αντλούν δικαιώματα από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 214/94, παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και αντιβαίνει στον επιδιωκόμενο από τον κοινοτικό νομοθέτη σκοπό, όπως αυτός διατυπώνεται στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 130/94, δηλαδή τη διασφάλιση της συνεχούς προσβάσεως όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών της Κοινότητας στην εν λόγω ποσόστωση.

80. Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή παρατηρούν ότι η απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν ικανοποιεί, ενόψει της καταστάσεως πραγμάτων επί της οποίας οφείλει να εκδώσει απόφαση το αιτούν δικαστήριο. Πράγματι, κατ' αυτούς, το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 214/94 δεν τυγχάνει εφαρμογής στο εκτιθέμενο με την απόφαση περί παραπομπής πραγματικό πλαίσιο. Οι προσφεύγουσες διαμαρτύρονται διότι δεν μπόρεσαν να έχουν πρόσβαση στην ποσόστωση των λοιπών εμπορευομένων και διατυπώνουν αμφισβητήσεις ως προς έναν από τους κανόνες που καθορίζουν τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας. Όμως, η επίδικη διάταξη διασαφηνίζει έναν από τους τρόπους κατανομής της δασμολογικής ποσοστώσεως των παραδοσιακών εμπορευομένων. Επομένως, η διάταξη αυτή ρυθμίζει καταστάσεις εμπίπτουσες σε στάδιο προγενέστερο αυτού των προσφευγουσών και κατ' ουδένα τρόπο είναι χρήσιμη για την επίλυση της διαφοράς τους.

Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

81. Ας μου επιτραπεί να δηλώσω απεριφράστως ότι δεν πιστεύω ότι υφίσταται εν προκειμένω παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 αποτελεί ειδική διάταξη της οποίας σκοπός είναι η διασαφήνιση μιας πρακτικής λεπτομέρειας σχετικά με την κατανομή της ποσοστώσεως που επιφυλάσσεται στους παραδοσιακούς εμπορευομένους. Πράγματι, η διάταξη αυτή προβλέπει, το υπενθυμίζω: «Οι εταιρίες που προέρχονται από συγχώνευση επιχειρήσεων που έχουν *η καθεμιά δικαιώματα*, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, επωφελούνται των ιδίων δικαιωμάτων όπως και οι επιχειρήσεις από τις οποίες προέρχονται». [37]

82. Είναι σαφές ότι, στο πλαίσιο των πραγματικών περιστατικών όπως εγώ τα αντιλαμβάνομαι, η κατάσταση των διαδίκων

37 — Η υπογράμμιση δική μου.

στην κύρια δίκη επιχειρήσεων είναι όλως διαφορετική. Καμιά από αυτές δεν πληροί τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας που παρέχουν δικαίωμα για μέρος της δασμολογικής ποσοστώσεως, και τούτο υπό ουδεμία άποψη [38].

83. Κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι «(...) η απαγόρευση των διακρίσεων του άρθρου 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ δεν αποτελεί παρά ειδικότερη έκφραση της γενικής αρχής της ισότητας στο κοινοτικό δίκαιο, η οποία σημαίνει ότι παρόμοιες καταστάσεις δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό και ότι διαφορετικές καταστάσεις δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο, εκτός εάν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1995, C-56/94, SCAC, Συλλογή 1995, σ. I-1769, σκέψη 27)» [39].

84. Επομένως, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν βρίσκονται σε θέση παρόμοια προς αυτή που προβλέπεται από το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94, δεν μπορούν να ισχυρίζονται εγκύρως, βλέποντας να εφαρμόζεται επ' αυτών διαφορετικός κανόνας, ότι έχουν αποτελέσει το αντικείμενο μιας εισάγουσας δυσμενείς διακρίσεις μεταχειρίσεως.

85. Ως εκ τούτου, ο λόγος που αντλείται από οποιουδήποτε είδους δυσμενή διάκριση δεν ευσταθεί.

Όσον αφορά τη μη τήρηση του σκοπού που το Συμβούλιο επιδίωξε με τον κανονισμό του 130/94

86. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες της κύριας δίκης, η Επιτροπή δεν διασφάλισε την ίση και συνεχή πρόσβαση όλων των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών στην ποσόστωση της ΓΣΔΕ, στερώντας τες έτσι από τη δυνατότητα να σωρεύσουν τα αποτελέσματα που η καθεμιά τους είχε προηγουμένως επιτύχει.

87. Αντίθετα προς την αναπτυχθείσα από τις προσφεύγουσες της κύριας δίκης θέση, η γνώμη μου είναι ότι η παράλειψη θεσπίσεως διατάξεως η οποία θα τους επέτρεπε να σωρεύσουν τα αποτελέσματα που είχαν προηγουμένως πραγματοποιήσει προκειμένου να τύχουν της ποσοστώσεως δεν έρχεται σε αντίθεση με τον επιδιωκόμενο από την κοινοτική νομοθεσία σκοπό. Προκειμένου περί του επιδιωκομένου σκοπού, παραπέμπω στις ανωτέρω αναπτυχθείσες απόψεις μου [40].

88. Νομίζω ότι, αν γινόταν δεκτό το αίτημα των προσφευγουσών της κύριας δίκης, τούτο θα ήταν αντίθετο προς το επιδιωκόμενο από τον κοινοτικό νομοθέτη σκοπό. Πράγματι, αν γινόταν δεκτή η συλλογιστική τους, τούτο θα κατέληγε στο να ευνοηθεί ο πολλαπλασιασμός μη σοβαρών εταιριών (για να επαναλάβω τη χρησιμοποιηθείσα από την Επιτροπή ορολογία), και τούτο για τον πρόσθετο λόγο ότι θα παρεχόταν η δυνατότητα να επιλέγεται η συγχώνευση σε περίπτωση «κακού υπολογισμού» κατά την κατανομή των πιστοποιητικών εισαγωγής μεταξύ τέτοιου τύπου εταιριών. Όπως έχω υπενθυμίσει, παρόμοια

38 — Διάταξη περί παραπομπής, σημείο 13.

39 — Βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 49.

40 — Σημείο 37 των προτάσεών μου.

κατάσταση είναι αντίθετη προς τον επιδιωκόμενο από το Συμβούλιο σκοπό [41]. Στην υπό κρίση υπόθεση απεικονίζεται θαυμάσια ο υπολογισμός που γίνεται από αυτόν τον τύπο «κερδοσκόπου» επιχειρηματία.

89. Είναι πάντως αληθές ότι ο κανόνας του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 214/94 εφαρμόζεται μόνον επί των παραδοσιακών εμπορευομένων. Πιστεύω ότι υφίστανται αντικειμενικοί λόγοι οι οποίοι εξηγούν αυτήν τη φαινομενική διαφορά μεταχειρίσεως. Κατά το μέτρο που οι επιτάσσοντες την κατανομή της ποσοστώσεως κανόνες είναι διαφορετικοί ανάλογα με το αν η λαμβανόμενη υπόψη κατάσταση είναι αυτή του επιχειρηματία που συμμετέχει στην κατανομή της ποσοστώσεως των παραδοσιακών εμπορευομένων ή είναι αυτή του επιχειρηματία που συμμετέχει στην κατανομή της ποσοστώσεως των λοιπών εμπορευομένων, προκύπτει ότι η περιεχόμενη στο άρθρο αυτό διασαφήνιση είναι αναγκαία. Πράγματι, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή [42], «η αντίστοιχη προς το άρθρο 2, παράγραφος 2, διάταξη για τους λοιπούς επιχειρηματίες θα αποτελούσε, στην πραγματικότητα, διάταξη σχετική με τη συγχώνευση δύο εταιριών που θα ήσαν ήδη επιλέξιμες ως λοιποί εμπορευόμενοι κατά το τρέχον έτος ισχύος της ποσοστώσεως. Στο πλαίσιο διαχειρίσεως της ποσοστώσεως αυτής, μια τέτοιου είδους δυνατότητα δεν παρουσιάζει κανένα πρακτικό ενδιαφέρον εφόσον κάθε επόμενη κατανομή θα γινόταν σε σχέση όχι με τα προηγουμένως πραγματοποιηθέντα αποτελέσματα, αλλά με τη μεταγενέστερη αίτηση που θα υποβαλλόταν από την προελθούσα από τη συγχώνευση εταιρία. Αντιθέτως, στην περίπτωση των παραδοσιακών εμπορευομένων, όπου η συγχώνευση μπορεί να συνεπάγεται έννομες συνέπειες μέχρι και τέσσερα έτη αργότερα, είναι δυνατό να δημιουργηθεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 2, παράγραφος 2, κατάσταση και να προσλάβει, κατά συνέπεια, ένα όντως πρακτικό ενδιαφέρον, τουλάχιστον από την άποψη της διοικητικής σαφήνειας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο κανονισμός 214/94 περιέχει ρητή διάταξη σχετικά με το ζήτημα αυτό στην περίπτωση του παραδοσιακού εμπορευομένου, όχι όμως και στην περίπτωση των λοιπών εμπορευομένων».

Πρόταση

90. Για τους προηγουμένως εκτεθέντες λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα υποβληθέντα από το αιτούν δικαστήριο ερωτήματα ως εξής:

«Από την εξέταση των άρθρων 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 214/94 της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1994, περί των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 130/94 του Συμβουλίου όσον αφορά το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202 και τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91, δεν προέκυψε, υπό το φως του σκεπτικού της διατάξεως περί παραπομπής, η ύπαρξη στοιχείων ικανών να θίγουν το κύρος τους.»

41 — Βλ. σημείο 39 των προτάσεών μου.

42 — Παρατηρήσεις της Επιτροπής, σημείο 36.